

Sygn. akt: II K 1250/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Ewa Lemanowicz - Pawlak

Protokolant sekr. sąd. Katarzyna Pietrzak

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód Anny Markuszewskiej

po rozpoznaniu dnia 2.03.2016r., 11.04.2016r., 15.06.2016r.

sprawy:

O. S. (1) s. K. i E. z domu T.

ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w dniu 21.06.2015 r. o godz. 20:30 w T. przy ul. (...) a D. poruszał się jako kierujący samochodem osobowym m-ki T. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości I Badanie o godz. 20:39-1,13 mg/l, II badanie o godz. 21:05-1,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa po odbyciu w okresie od 19 maja 2013 roku do 01 kwietnia 2015 roku kary 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sadu Rejonowego w Toruniu z dnia 28 maja 2015 r. sygn. akt VIII K 285/15 za przestępstwo z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk w zw. z art. 178 a § 4 kk, w zw. z art. 244 kk, w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

ORZEKA:

I. oskarżonego **O. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym odmiennym ustaleniem, iż czyn ten został popełniony w dniu 20.06.2015r., tj. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 178a§1 i 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to w myśl art. 178a§4kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio,

III. na mocy art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. zwalnia oskarżonego z kosztów sądowych, wydatkami poniesionymi w toku postępowania obciąża Skarb Państwa;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. M. (2) kwotę (...) (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt sześć złotych) złotych powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sygn. akt II K 1250/15

UZASADNIENIE

W dniu 20 czerwca 2015 roku J. I. (1) przebywał w swym miejscu zamieszkania. Gdy przyrządzał sobie kawę spostrzegł, że pod blok podjechała E. S. wraz z synem O. S. (1) i zaparkowała pojazd przed drogą wewnętrzną.

J. I. (1) udał się do innego pomieszczenia, jednak około godz. 20.15 usłyszał pisk opon i wysokie obroty silnika dobiegające z parkingu usytuowanego bezpośrednio przez blokiem. Mężczyzna podszedł do okna i spostrzegł, że jego sąsiad O. S. (1) kierując pojazdem marki T. nr rej. (...) jechał z piskiem opon przez strefę ruchu w kierunku szlabanu, trzymając przy tym w ręku butelkę szampana. Następnie zatrzymał się przed szlabanem i ruszył do tyłu. Na parkingu znajdowała się jego matka i wskazywała mu miejsce, na którym miał zaparkować. O. S. (1) zaparkował pojazd na wprost okna J. I. , następnie wysiadł z samochodu i pił prosto z butelki. Następnie z wnętrza pojazdu wyjął rower, miał przy tym problemy z utrzymaniem równowagi i wykrzykiwał słowa wulgarne, kopnął również drzwi od samochodu.

Po chwili przy powyższym pojeździe przechodziły dwie kobiety – sąsiadka wraz z matką, które zwróciły O. S. (1) uwagę, że przejście chodnikiem jest utrudnione z uwagi na zaparkowany przez niego samochód. Kobieta ostrzegła O. S. , że wezwie Policję. Wówczas O. S. (1) próbował ponownie odpalić silnik samochodu. Kilukrotne próby nie przyniosły pozytywnego rezultatu, ponieważ w pojeździe włączał się immobilizer, więc samochód ruszał i zatrzymywał się. E. S. (2) udała się do mieszkania po pilot od bramy wjazdowej. Gdy wróciła, jej syn przejechał przez szlaban, jednakże pojazd ponownie się zatrzymał. O. S. wysiadł z pojazdu i poprosił o pomoc w popchnięciu samochodu przechodnia. Samochód ponownie ruszył.

(dowód : zeznania świadka J. I. (1), k. 89-90 v zbiór A, k. 1-3 zbiór C)

Około godziny 20:30 na miejsce przyjechali funkcjonariusze Policji – M. S. (1) i P. P.. Zastali oni siedzącą za kierownicą E. S. (2), natomiast obok stał O. S. (1). W trakcie interwencji kobieta przyznała, iż jej syn jedynie przejechał samochodem marki T. z parkingu, gdyż samochód zatrzymał się i nie mógł dalej jechać.

(dowody : zeznania świadka M. S. (1), k. 111v)

W wyniku badania stanu trzeźwości ustalono, iż O. S. (1) znajdował się w stanie nietrzeźwości. I badanie wykonano o godz. 20:39-1,13 mg/l, II badanie o godz. 21:05-1,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód : protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości, k. 4)

O. S. (1) był wielokrotnie karany sądowo. W okresie od 19 maja 2013 roku do 01 kwietnia 2015 roku odbywał karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sadu Rejonowego w Toruniu z dnia 28 maja 2015 r. sygn. akt VIII K 285/15 za przestępstwo z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i przestępstwo z art. 178 a § 1 kk. Oskarżony posiada zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym przez okres od 19 grudnia 2007 roku do 19 grudnia 2017 roku.

(dowód : karta karna, k. 18)

wyrok SR w Toruniu z dn. 28 maja 2015 roku, sygn. akt VIII K 285/15, k. 29-30)

O. S. (1) został oskarżony o to, że w dniu 21.06.20-15 r. o godz. 20:30 w T. przy ul. (...) a D. poruszał się jako kierujący samochodem osobowym m-ki T. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości I Badanie o godz. 20:39-1,13 mg/l, II badanie o godz. 21:05-1,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa po odbyciu w okresie od 19 maja 2013 roku do 01 kwietnia 2015 roku kary 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sadu Rejonowego w Toruniu z dnia 28 maja 2015 r. sygn. akt VIII K 285/15 za przestępstwo z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i przestępstwo z art. 178 a § 1 kk, tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk w zw. z art. 178 a § 4 kk, w zw. z art. 244 kk, w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zgodnie ze złożonymi przez niego wyjaśnieniami (k. 88-89) po powrocie z B. jego matka zaparkowała samochód przed wjazdem na posesję, na terenie firmy komputerowej, gdyż na parkingu pod blokiem nie było miejsca. E. S. (2) miała udać się do mieszkania, natomiast oskarżony w tym czasie zajął się wypakowywaniem zakupów, przy czym rower zostawił na chwilę na przejeździe drogi parkingowej. Wówczas obok samochodu przechodziły dwie kobiety, które w niemiły sposób skomentowały zastawione przez oskarżonego przejście. Doszło między nimi do wymiany zdań, przy czym jedna z kobiet zagroziła, iż wezwie Policję. Oskarżony miał wówczas zauważyć, iż na parkingu przy bloku zwolniło się miejsce parkingowe, więc odstawił zakupy i rower na bok, po czym postanowił, że przepchnie tam samochód. W powyższej czynności miało mu pomóc kilku mężczyzn, a jeden z nich otworzył bramę wjazdową. Oskarżony podkreślił, iż w celu uruchomienia samochodu musiał przekręcić kluczyk w stacyjce, co z kolei spowodowało włączenie się immobilizera. Dźwięk ten miała usłyszeć matka oskarżonego, w związku z czym wyszła z mieszkania celem przestawienia samochodu. W momencie, gdy wyjeżdżała z parkingu zjawili się funkcjonariusze Policji. Nadto oskarżony podkreślił, iż miał konflikt z ojcem naocznego świadka zdarzenia - J. I. (1).

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na przyznanie im przymiotu wiarygodności, gdyż przede wszystkim są sprzeczne z zeznaniami naocznego świadka – J. I. (1) (k. 89-90 v zbiór A, k. 1-3 zbiór C), które znajdują odzwierciedlenie w relacji świadka M. S., który zeznał, że matka oskarżonego przyznała, iż wyjechał on za barierkę.. Należy więc uznać, iż wersja wydarzeń przedstawiona przez oskarżonego stanowi jedynie jego linię obrony. Co prawda w momencie kiedy na miejscu zdarzenia zjawili się funkcjonariusze Policji oskarżony nie siedział za kierownicą samochodu, jednakże jak wynika z zeznań J. I. (1) nie tylko on sam zawiadomił Policję, ale i jedna z kobiet z którą oskarżony wszedł w konflikt. Co istotne kobieta poinformowała go, że wzywa Policję dlatego też miał czas, by wysiąść z samochodu. Aczkolwiek linia obrony oskarżonego zmierzała do wykazania, iż świadek nie mógł widzieć co dzieje się przy samochodzie oskarżonego i czy rzeczywiście mężczyzna kierował przedmiotowym pojazdem, jednakże powyższym twierdzeniom przeczy przede wszystkim dokumentacja fotograficzna zgromadzona w aktach niniejszej sprawy (k. 121-123), z której wynika, iż usytuowanie mieszkania świadka pozwalało mu na obserwację miejsca zdarzenia.

Z przytoczonych wyżej względów sąd uznał, iż nie ma podstaw, aby uznać za wiarygodną wersję prezentowaną przez oskarżonego, a tym samym, by odmówić przyznania waloru wiarygodności zeznaniom naocznego świadka zdarzenia.

Prawidłowości ustaleń sądu we wskazanym powyżej zakresie nie może deprecjonować fakt, iż wyjaśnienia O. S. były skorelowane z relacją E. S., albowiem świadek jest matką oskarżonego w związku z tym miała interes w tym, by złożyć zeznania zmierzające do ekskulpowania O. S.. Ponadto wiarygodność jej relacji dyskredytowała sprzeczność z zeznaniami świadka J. I. oraz M. S.. Z przytoczonych wyżej względów sąd uznał zeznania w/ w świadka za niewiarygodne.

J. I. (1) był naocznym świadkiem zdarzenia. To głównie na jego zeznaniach (k. 89-90 v zbiór A, k. 1-3 zbiór C) Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu były one wiarygodne z uwagi na fakt, iż świadek przedstawił przebieg zdarzeń w sposób konsekwentny, spójny i logiczny, a jednocześnie szczegółowy. Jak już wcześniej wspomniano usytuowanie jego mieszkania pozwalało na poczynienie obserwacji sytuacji z udziałem oskarżonego. Ponadto dokonując oceny wiarygodności zeznań tego świadka sąd zwrócił uwagę, iż dokonywał on precyzyjnej cezurę pomiędzy poszczególnymi sekwencjami zdarzeń, których był naocznym świadkiem, a tymi fazami, których nie był w stanie zaobserwować. Świadek np. przyznał, iż nie widział momentu, kiedy na miejsce przyjechała Policja. Z uwagi na fakt, iż świadek mieszka na parterze mógł również słyszeć wypowiedzi oskarżonego i innych uczestników zdarzenia. Ponadto należy zaznaczyć, iż świadek zaprzeczył, aby między jego rodziną, a rodziną oskarżonego istniał jakikolwiek konflikt.

Prawidłowości ustaleń sądu we wskazanym powyżej zakresie nie mogą dezawuować twierdzenia oskarżonego i jego matki. Opisana przez E. S. sytuacja, kiedy to ojciec świadka na jej prośbę wraz z innym sąsiadem podjęli interwencję wobec jej agresywnego syna, nie wskazuje wszakże na istnienie konflikt. Nic dziwnego, że interweniujący mężczyzna był negatywnie nastawiony do agresywnego, demolującego mieszkanie O. S., w tym kontekście wypowiedziane przez

niego słowa, niewątpliwie nie mogą stanowić dowodu istnienia jakiegokolwiek konfliktu. Ponadto opisana sytuacja odnosiła się do ojca świadka J. I., który co znamienne w momencie zdarzenia będącego przedmiotem postępowania, był nieobecny w miejscu zamieszkania. Sam świadek natomiast nigdy nie był uczestnikiem żadnego incydentu z udziałem oskarżonego, w związku z tym nie miał żadnych powodów, by pomawiać go o zachowania niezgodne z porządkiem prawnym. Z przytoczonych wyżej względów sąd nie znalazł podstaw, aby podważać wiarygodność zeznań J. I. (1).

M. S. (1) (k. 111v) oraz P. P. (k. 114-114v) są funkcjonariuszami Policji, którzy w dniu zdarzenia podejmowali interwencję wobec oskarżonego. P. P. nie pamiętał szczegółów dotyczących ww. interwencji głównie z uwagi na upływ czasu oraz znaczną ilość podobnych sytuacji. Z kolei M. S. potwierdził, iż E. S. przyznała, że jej syn wyjechał za barierkę oddzielającą parking od drogi. Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować rzetelność zeznań w/w świadków, albowiem były one jasne i spójne. Ponadto w/w osoby są funkcjonariuszami policji w związku z tym nie mieli powodów, by złożyć zeznania niezgodne z rzeczywistością.

Zeznania świadka E. W. (k. 114v) nie przyczyniły się do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Kobieta widziała jedynie jak pod jej blokiem Policja podejmuje interwencję, jednakże nie była w stanie stwierdzić czy wobec oskarżonego.

Powołane w sprawie opinie sądowo-psychiatryczną (k.45-45v) oraz uzupełniająca opinia sądowo-psychiatryczna (k. 127-128) zostały wydane na podstawie jednorazowego badania oskarżonego O. S. (1), a także badań psychologicznych przeprowadzonych PZP przy ul. (...) w T. oraz akt niniejszej sprawy oraz opinii sporządzonych w toku postępowań w sprawach VIIU 368/13 i XIKo 808/14. Opinie te pozwoliły na ustalenie, iż aktualnie oskarżony nie ujawnia objawów choroby psychicznej, natomiast rozpoznano u niego uzależnienie od alkoholu. Biegli lekarze psychiatrzy oraz psycholog ustalili, iż w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony miał zachowaną zarówno zdolność rozumienia znaczenia czynu, jak i zdolność pokierowania swoim postępowaniem, znajdował się co najwyżej w stanie upojenia alkoholowego prostego. Obie opinie korespondowały ze sobą, nadto były jasne i spójne, zostały sporządzone w sposób rzetelny, szczegółowy oraz zgodnie z fachową wiedzą, biegli odnieśli się do wszelkich kwestii mających istotne znaczenie dla meritum sprawy. Z przytoczonych wyżej względów sąd podzielił wszelkie wnioski w nich zawarte.

Nadto Sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, w szczególności w postaci dokumentacji fotograficznej oraz danych o karalności, oraz pozostałymi dowodami zawnioskowanymi do ujawnienia w akcie oskarżenia. Dokumenty te zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również Sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność. Nadto Sąd oparł ustalenia faktyczne o akta sprawy Sądu Rejonowego w Bydgoszczy sygn. akt VII U 368/13, a także o sygn. akt XI Ko 808/14 i zawartych w nich opinii sądowo-psychiatrycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Art. 178a § 1 kk stanowi, iż „kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.” Z kolei § 4 powyższego artykułu stanowi, że „jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”

Przedmiotem ochrony art. 178a k.k. jest bezpieczeństwo w komunikacji, a w konsekwencji życie i zdrowie człowieka oraz mienie. Strona podmiotowa przestępstwa określonego w art. 178a k.k. polega na umyślności w postaci zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego.

Na gruncie niniejszej sprawy Sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu i uznał, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona występku z art. 178 a § 1 i 4 kk, działając jednocześnie w warunkach recydywy (art. 64 § 1 kk). Sąd uznał, iż oskarżony swoim zachowaniem polegającym na poruszaniu się w ruchu lądowym jako kierujący samochodem osobowym, w stanie nietrzeźwości zrealizował opisane wyżej znamiona. W chwili zdarzenia oskarżony prowadził pojazd będąc nietrzeźwym. Zgodnie z zawartą w kk definicją legalną stanu nietrzeźwości (art. 115 § 16 pkt 2) zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie sprawca bezsprzecznie przekroczył tę granicę, nie może więc budzić wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona z art. 178a § 1 kk.

Sąd podziela pogląd wyrażony w judykaturze zgodnie z którym prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości w okresie prawomocnie orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wyczerpuje wyłącznie znamiona występku z art. 178a § 4 k.k., pomiędzy bowiem przepisem art. 244 k.k. a art. 178a § 4 k.k. nie zachodzi kumulatywny zbieg przepisów ustawy w rozumieniu art. 11 § 2 k.k. Opis czynu z art. 244 k.k. w pełni zawiera się w znamionach czynu stypizowanego w art. 178a § 1 i 4 k.k. (vide : wyrok SO w Gliwicach z dnia 18 listopada 2014 roku VI Ka 520/14, LEX nr 1796898) .

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające sąd poczytał uprzednią, wielokrotną karalność za tożsame rodzajowo czyny i działanie w warunkach recydywy, jak również wysokie stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego, wielokrotnie przekraczające dopuszczalne normy. Fakt ,iż O. S. po raz kolejny w taki sam sposób naruszył normy prawne, mając świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, jak również pomimo cofnięcia mu uprawnień do kierowania pojazdami, świadczy o wyjątkowo pejoratywnym nastawieniu oskarżonego do porządku prawnego, w szczególności jeśli uwzględnić fakt, że do prowadzenia pojazdu nie zmusiła go żadna nadzwyczajna okoliczność.

Natomiast jako okoliczność łagodzącą sąd poczytał fakt, iż oskarżony prowadził pojazd na niewielkim odcinku drogi. Mając powyższe względy na uwadze sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto w myśl art. 42§3kk sąd orzekł wobec O. S. środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zważywszy na fakt, iż oskarżony po raz kolejny kierował pojazdem mechanicznym znajdując się w stanie nietrzeźwości w realiach przedmiotowej sprawy zastosowanie miał przepis art. 42§3kk, który stanowi, że sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a§4kk. W świetle tej regulacji sąd nie miał możliwości zastosowania tego środka karnego w innym wymiarze.

Ponadto sąd orzekł na podstawie art. 43a§2kk świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10000 złotych. Orzeczenie w/w środka karnego jest obligatoryjne w stosunku do sprawców przestępstw z art. 178a§1 i 4kk , zaś wskazany powyżej przepis precyzuje, iż wysokość tego świadczenia nie może być niższa niż 10.000 zł. W/w środek karny zmierza nie tylko do wzmocnienia represji karnej związanej z karą, lecz również uświadomienia sprawcy skutków mogących powstać w wyniku zdarzenia spowodowanego przez osobę naruszającą rażąco przepisy Ustawy prawo o ruchu drogowym, a do tej kategorii niewątpliwie należy zaliczyć osoby kierujące pojazdami w stanie nietrzeźwym.

W ocenie sądu orzeczone sankcje karne są dostosowane do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, będą stanowiły dla oskarżonego dostateczną dolegliwość i w konsekwencji zrealizują cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

O kosztach procesu orzeczono w myśl 624§1 kpk. Oskarżony utrzymuje się z uposażenia rentowego w wysokości 800 zł miesięcznie, ponadto nałożono nań obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 10.000 zł, który

winien mieć priorytetowy charakter, w związku z tym uiszczenie kosztów sądowych stanowiłoby dla niego nadmierną uciążliwość.

O kosztach obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono na mocy §11 ust.3 i §17 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804) uwzględniając charakter sprawy oraz nakład pracy obrońcy.